

У долині село лежить,
понад селом туман дрижить,
а на горбі край села
стоїть кузня немала.
А в тій кузні коваль клепле,
а в коваля серце тепле,
а він клепле та й співа,
всіх до кузні іззива:
«Ходіть, люди, з хат, із поля!
Тут кується краща доля.
Ходіть, люди, порану,
вибивайтеся з туману!»

Та тумани хитаються,
понад селом згущаються,
розляглися на полях,
щоб затьмити людям шлях.
Щоб закрити їм стежини
ті, що вгору йдуть з долини,
в тую кузню, де кують
ясну зброю замість пут.

КИЦЯ

Плакала киця на кухні,
Аж їй очиці попухли.
«Чого ж ти, кицюнько, плачеш?
Їсти чи питоньки, хочеш?»
— Ні їсти, ні пити не хочу,
З тяжкої жалості плачу.
Сам кухар сметанку злизав,
На мене, кицюню, сказав.
Хтів мені лапки побити,
Чим же я буду ходити?
«Скажи ж нам, кицюнько мила,
Як ти ся в нього просила?»
— Я му сказала: «Ой, пане,
Хай тобі жаль мене стане!
Не бий ти кицю мізерну,
Настане ранок майовий,
Піду я в поле на лови;
Походжу мало чи много,
Зайчика зловлю малого,
Тобі принесу живого.
Горобці, в стрісі укриті,
І перепілонька в житі,
Все те моя буде здобич,
Як мені буби не зробиш.
А як полудне настане,
Пригріє сонце весняне,

Скриються зайчики й птахи,
Я влізу в воду по пахи,
Я всі броди переброджу,
Вже ся на хитрість спроможу.
Вже ся спроможу на шутку,
Наставлю хвостик, як вудку,
Наловлю рибок я много,
А все для тебе, їй-Богу.»

Червона калино, чого в лузі гнешся?
Чого в лузі гнешся?
Чи світла не любиш, до сонця не пнешся?
До сонця не пнешся?
Чи жаль тобі цвіту на радощі світу?
На радощі світу?
Чи бурі боїшся, чи грому з блакиту?
Чи грому з блакиту?
Не жаль мені цвіту, не страшно і грому,
Не страшно і грому.

І світло люблю я, купаюся в ньому,
Купаюся в ньому.
Та вгору не пнуса, бо сили не маю,
Бо сили не маю.
Червоні ягідки додолу схиляю,
Додолу схиляю.
Я в гору не пнуса, я дубам не пара;
Я дубам не пара;
Та ти мене, дубе, отінив, як хмара,
Отінив, як хмара.

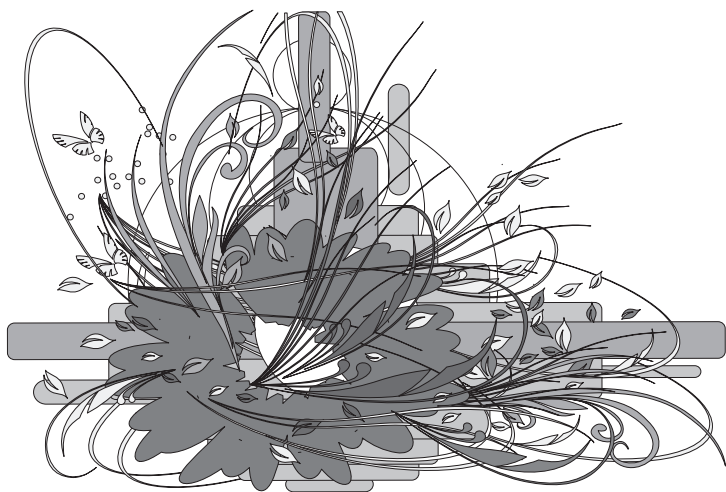
СПОМИН

(Уривок)

У садочку в холодочку
гарна мати молода
возить донечку в візочку,
возить звільна і гойда.
Мірно, наче пташка в клітці
з щєблика на щєблик скаче,
возить доню в холодочку,
хоч дитина спить, не плаче.
До візка не заглядають
материнські очі чулі,
лиш уста тихенько шепчуть:
«Люлі–люлі, люлі–люлі».

Не високо мудруй,
Але твердо держись,
А хто правду лама,
З тим ти сміло борись!
Не бажай ти умом
Понад світом кружить;
А скоріш завізьмись
В світі праведно жить.

З НОВИМ РОКОМ!

З Новим роком, браття милі,
в новім щастю, в новім стилі
радісно вітаю вас
і бажаю, щоб в здоров'ю,
в мирі, з братньою любов'ю
відтепер ішов вам час.

І бажаю, щоб трудяще
те життя вам якнайкраще
без біди минало всім,
щоб думками ви міцніли,
багатіли, не бідніли,
щоб веселий був ваш дім.

ДРІМАЮТЬ СЕЛА

Дрімають села. Ясно ще
осіннє сонце сяє,
та холодом осіннім вже
в повітрі потягає.
Темно-зеленії садки
дрімають вже без плоду,
і тихо гріються хатки,
і верби гнуться в воду.
Ще ліс не стогне тим важким
осіннім, довгим тоном,
і ще стрілою ластівка
звиваєсь над загоном.

